

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POPA, Doina

Luna de miere / Doina Popa

Iași: Junimea, 2018

ISBN 978-973-37-2190-1

821.135

Tehnoredactare și copertă: *Ema Luca*

Editura JUNIMEA,
Strada Păcurari nr. 4
BCU – Mihai Eminescu
(Fundatiunea Universitară Regele Ferdinand I)
cod 700 511
Iași – ROMÂNIA

Tel.: 0232 410 427
C. P. 85, Oficiul Poștal nr. 1
e-mail: edjunimea@gmail.com
revistascriptor@gmail.com

Vă invităm să vizitați site-ul nostru,
la adresa www.editurajunimea.ro
(unde puteți comanda oricare dintre titluri,
beneficiind de reduceri),
precum și pagina de facebook a editurii Junimea.

Editura Junimea și revista **Scriptor**
sunt membre ale **Asociației Revistelor,**
Imprimeriilor și Editurilor Literare
(A.R.I.E.L.),
asociație cu statut juridic, recunoscută de Ministerul Culturii.

Contravaloarea timbrului literar
se depune în contul Uniunii Scriitorilor

© Doina POPA
© Editura JUNIMEA, IAȘI – ROMÂNIA

Doina Popa

Luna de miere

Editura Junimea
Iași – 2018

– Nu știu de ce s-a supărat pe mine Dumnezeu de m-a uitat aici, în patul de suferință și nu se mai îndură odată de mine. Să facă ori una, ori alta. Ce-o hotărî el pentru mine, aia să se întâmple, că din partea mea n-o să fie nici o supărare. Voia Domnului se face mereu, numai că nu o poți înțelege de fiecare dată. Doar n-am omorât pe nimeni, nu am făcut rău la nimeni, așa, cu bună știință. Ce-ar fi să fiu pe picioarele mele, să mă mișc hâr, mâr, de colo, colo dar să mă pot mișca, să nu depind de nimeni, să nu fiu la nimeni povară. Ce ar fi? Că de-ai putea să înțelegi toate semnele care ți se arată... dar nu le înțelegi și calci ca bolândul de o mie de ori în același loc și-l superi pe Cel de Sus, chiar și fără să vrei. Că doar vrăjmașul nu doarme în bocanci, nu, te îndeamnă, păi, fă așa, măi, că uite ce bine e! Că, uite, și cutărică a făcut la fel și vezi ce departe a ajuns? Păcate mari? Ei, alea, vreo trei avorturi, astea sunt păcatele cele mari, le-am mărturisit și, așa se spune, nu? Că e suficient să le mărturisești și să te căiești din tot sufletul, că Dumnezeu te iartă, că doar de aia s-a răstignit pe cruce, ca să ni se ierte păcatele. Dar pe lângă avorturile alea am făcut și trei copii pe care i-am crescut, numai eu știu cu cât chin dar i-am crescut cu multă dragoste. Asta nu se pune? Știu, un copil este darul lui Dumnezeu, iar eu am respins acest dar.

Numai cine a cunoscut cu adevărat greul vieții mă poate înțelege. Și, apoi, când ești mai tânăr și marginea gropii nu pare a fi așa de aproape, altfel vezi lucrurile, îți spui: lasă că am destul timp, să dreg busuiocul. Că așa îți șoptește și vrăjmașul: măi, lasă pocăința pentru bătrânețe. Când ai să te bucuri de tinerețe, dacă nu acum? De parcă nu te-ai bucura de viață avându-l pe Dumnezeu deasupra. Pe urmă, când te apropii de marginea gropii, înțelegi cât de necugetat ai fost în viață. Puțini sunt cei ce nu cad în capcană și îl au pe Dumnezeu asupra lor în fiecare moment. Sunt și asemenea oameni care de la bun început au știut că au un Dumnezeu deasupra, fericiți oameni, că nu s-au amestecat în vânzoleala asta care este acum, că fiecare vrea să acapareze cât mai mult, și timp nu mai găsesc să se gândească la cele veșnice. Că pleci și ce iei cu tine? Nu iei nimic altceva decât amintirile și faptele din viață; și ce lași în urmă, la fel, amintirile despre tine și ceea ce ai făcut bine ori ceea ce ai făcut rău. În rest, averea se duce în cele patru zări, nimic nu rămâne din sudoarea muncii tale. Dacă ai înțelege la timp asta, te-ai opri din tăvălugul la care te înjugi singur pentru că vrei să ai obiecte și bani și mai știu eu ce bogății. Cine, Doina? Păi, ea ba stă cu mine, ba nu stă cu mine, ba e aici și dintr-odată nu mai e aici, de nu mai înțeleg nimica, chiar nimica. E un mister și cu fata asta, zău așa! Câte o dată dispare din fața mea, de parcă ar fi abur, acum este, vorbește cu mine, acum nu mai este, nu știu ce se întâmplă, nu știu, să mă tai, bucățele să mă faci! E mare taină asta, că nu mă dumiresc de fel. Și trimite pe una, să îngrijească de mine și să spună că-i ea. Una îmbrăcată ca ea, cu părul roșcat, ca al ei. Păi, ce, eu sunt copil să mă duci cu preșul așa cum vrei, cum o să fie Doina mea dacă nu-i? Eu nu știu cum arată Doina

mea? Cum te cheamă, o întreb și ea îmi răspunde, Doina, cum să mă cheme, și cine ești, fiica ta sunt, îmi răspunde, așa, la vrăjeală, doar, doar m-o păcăli ca pe un copil fără minte. Te-o fi chemând Doina, nu te contrazic dar ce, eu am fătat toate Doinele care sunt pe lumea asta, pe toate le-am fătat eu? Nu mă mai minți și spune-mi unde-i Doina mea? Aici în fața ta, unde în altă parte să fiu? Așa mă enervează, de nici nu-ți închipui, se joacă cu mine, mereu același joc, mă scoate din ale mele. Nu s-o fi plictisit? Dacă are grijă de mine? Ei, da, nu pot să zic, mă îngrijește, face tot ce trebuie să facă dar de ce să mă mintă? Asta nu pot suferi eu: minciuna și faptul că poartă hainele Doinei și se vopsește, ca să semene cu ea și susține că ar fi ea. Păi, e normal să se comporte în felul ăsta? Așa o supărare ce-mi face ființa asta, și așa o furtună în gând, de nu poți să-ți închipui! Și nu vrea să mă ducă acasă, stau așa, ca în casa altuia, și aștept să se întâmple, ce s-o întâmpla, marea cu sarea, dar să mă văd la casa mea. Unde-i mai bine dacă nu la casa ta? Ea mă tot amețește de cap că aici ar fi casa mea. Altă minciună gogonată! Nu recunoști mașina de cusut, îmi spune, doamna Cosorea, cum îi ziceai tu, uite, tablourile pe pereți, asta e casa ta, îmi tot repetă și nu mai obosește odată să spună aceeași minciună, aici ai locuit în ultimii patruzeci de ani. Ce gogomanie! Păi, dacă a pus tablourile mele pe pereți înseamnă că aici e casa mea? Cum o să fie? Tot timpul mă minte și știe niște lucruri, Doamne, știe niște lucruri din viața mea pe care puțini oameni le cunosc, iar eu nu înțeleg să mă tai de unde le știe. Parcă ar fi de la securitate, parcă ar avea puterea să-mi pătrundă în minte. S-or fi inventat fel de fel de mașinării drăcești, ca să vadă ce gânduri îți trec prin cap, parcă poți să pricepi? Ori îl trage de limbă pe Valentin, deși eu l-am întrebat și el mi-a

zis că nici pomeneală de așa ceva dar eu tot cred că face ea cumva și-l trage de limbă și află una sau alta și apoi mi le plasează, ca să mă amețească pe mine de cap? Dar de ce face asta, de ce, că eu nu pot pricepe ce este cu jocul ăsta. Când Vasile era în pușcărie, la Aiud, știi atunci când cu legionarii, că i-au luat pe toți la pușcărie ca să le piară sămânța, eu mă întorsesem la casa părintească, lucram la mașina de cusut, să câștig un bănuț, că aveam trei copii de crescut. Exact când aveam mai multă nevoie de mașina de cusut, în preajma sărbătorilor, că atunci femeile voiau să-și facă ba rochii, ba paltoane, ca să aibă cu ce se înnoi când mergeau la biserică, exact atunci se strica doamna Cosorea, și îmi făcea de lucru. Și trebuia să chem meșterul acasă, îl aduceam tocmai de la Focșani și nu era ușor lucru, că atunci nu erau mijloace de transport ca acum. Câte lacrimi am vărsat eu, să-mi ajungă pentru șapte vieți, nu doar pentru una! Dar de unde a aflat fata asta străină că eu, la nervi, o numeam pe mașina mea de cusut doamna Cosorea? De unde poate ea să știe una ca asta? Că nu mă dumiresc deloc. Eu n-am mai lucrat de zeci de ani la mașina de cusut. Că s-a stricat, s-a rupt ceva la suveică și nici n-am mai reparat-o, e veche de un secol și nu se mai găsesc piese de schimb. Și acum găsești haine la magazine peste tot. Cine să stea să se mai buchisească la mașina de cusut? Iar ea nici nu era pe lume când eu îi spuneam, la necaz, mașinii mele de cusut, doamna Cosorea, adică drăcoaica. Că-i tânără, fata asta cu părul roșcat, dacă are vreo douăzeci de ani. Mare taină și asta, mare, mare de tot. Mă frământ și mă tot frământ. Cui folosește bășcălia asta, tot jocul ăsta de nu se mai termină, cui? Poate o fi pusă de securitate, să mă omoare de tot, să-și ia ei de-o grijă, să închidă dosarul meu așa cum l-au închis și pe cel al lui Vasile, acolo, deasupra

mormântului și pe cel al bietului Aurel, tot acolo, deasupra mormântului. Bine, o să încerc să spun tot, poate o mai fi ceva ce am făcut și nu mi-am adus aminte la spovedanie. Că uneori viața a fost ca avalanșa aia mare dă zăpadă, cine să-i mai înțeleagă rostul? De fapt, știi ce, chiar este ceva ce mi s-a întâmplat și n-am spus nimănui, chiar nimănui, nici mamei, nici celei mai bune prietene, nici preotului nu i-am mărturisit. Că mi-a fost rușine. Încerc să uit ce s-a întâmplat și dintr-odată iar îmi aduc aminte și mi se pune un nod în gât. Nici acum n-o să spun decât, poate la urmă, când voi termina de povestit tot, tot. Dacă am să pot spune. Nu, nu, hai, lasă-mă, nu insista degeaba, nu-ți spun decât dacă o să pot spune, pricepi ori ba? Dacă o să pot! Nu ăsta e păcatul meu cel mai mare, fii sigură, nu din pricina acestui lucru pe care l-am ascuns și l-am ferecat cu șapte lacăte nu pot muri eu...

L-a văzut din capătul străzii pe George și a început să meargă mai încet pentru că nu voia să-l ajungă din urmă. Prefera să se uite în ceafa lui, la părul blond cărlionțat, la gulerul cămășii albastre, să-i studieze mersul cumpănit, mersul unui om alături de care nu te aștepta nici o surpriză. Nu avea chef să-i vorbească. De fapt nu avea niciodată chef să-i vorbească mai ales în ultima vreme. Pe tot parcursul relației lor, care dura de câțiva ani buni, fără să depășească limita decenței, ea resimțise un soi de respingere și păstra o distanță la care nu putea renunța nici dacă și-ar fi impus. Se lăsa purtată de val pentru că, pe moment, nu avea alternativă, iar momentul dura mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată. Simțise că va avea o altă soartă. De fapt, avusese un vis și în vis cineva îi spunea că o să mai urmeze un alt vis, și abia atunci o să i se arate ursitul. Un adevărat labirint

al visului. Se întâmplase însă ca visul-labirint să se producă într-o noapte de Bobotează, când avusese sub pernă crenguța de busuioc sfințit și de aceea ea aștepta, încrezătoare, să apară următorul vis. Venise popa din sat, ca în fiecare an, cu obraji roșii de ger, zgomotos și vesel cum era mai mereu și, fără ca Maria să apuce să-i ceară, îi dăduse crenguța de busuioc, zâmbind cu subînțeles. Parcă el nu știa câte vise se țin dintr-o crenguță de busuioc pusă sub pernă? Asta după ce cântase cu vocea lui frumoasă, *În Iordan botezându-te tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat*, urmat îndeaproape de vocea subțirică și nazală a dascălului și după ce stropise cu agheasmă prin tot locul și după ce toți ai casei, aliniați ca la un semnal, pupaseră crucea și mâna părintelui. Ca în fiecare an, imediat după plecarea părintelui, cineva din casă, cântând pe nas, ca să imite mai bine cântecul bisericesc continua: *Și piciorul porcului din fundul chilerului să i-l dai dascălului să-l pună-n paner*. Anul acela dascălul se înarmase cu un rucsac soldătesc, mare. Acolo colecta gospodărește ceea ce femeile, cu acordul bărbaților, ofereau din prinosul lor. Și anul acela mama Mariei scosese la repezeală câțiva cârnați și o bucată de slănină, le oferise cu umilință, așa cum se cădea, iar popii i se luminaseră ochii lui albaștri de zâmbet, că știa ce cârnați buni face. Probabil că și popa se plictisise de atâtea crenguțe de busuioc câte îi dăduse Mariei și se gândea că, cine știe, anul acela îi venea sorocul, se mărita și se stabilea la casa ei. Rudele când o întâlneau îi adresau mereu aceleași vorbe: - Ei, pe când jucăm la nuntă? Ori se întâlnea întâmplător cu persoane cunoscute și întrebarea suna invariabil: - Gata, te-ai măritat? Ei, gata, gata, devenise și măritișul ăsta ca o punte pavată cu diamante, după care urma saltul în gol. Treceau anii și tot mai des începea să se gândească că într-o

bună zi va trebui să accepte ideea că în sita ei nu a rămas decât George, a rămas prins acolo în împletitura sitei, pripornit cu odgoane, ca să fie sigur că nici un seism nu-l va arunca dincolo de cercul unde, mai devreme sau mai târziu, tot își va marca proprietatea.

- Obişnuiam să mâncăm la bucătărie. Numai că eu tot mai anevoie ajungeam la bucătărie, strângeam cadrul ăla în mâini de-mi săreau ochii din cap, mă mai susținea și Doina din spate ținându-mă de marginea pantalonilor. Și așa, ca melcul, reușeam, de bine, de rău, să ajung. Numai că, într-o zi, mi-am dat seama că nu mai pot, că mă lasă picioarele, cred că am și țipat, că la asta sunt meșteră tare și nu știu nici acum de unde Doina a scos un scaun și mi l-a plasat sub fund, chiar când credeam că mă fac grămadă pe jos de mă adună cu fărâșul. Hai, mi-a spus Doina, te mai odihnești un pic și iar la drum. Așa am făcut, și cu chiu și vai, cu câteva opinteli am ajuns de bine de rău la bucătărie. De acum, mi-a spus Doina, am terminat cu mesele la bucătărie. Până nu te mai întremezi și tu, mănânci acolo, în fotoliu, așa cum poți. Până mă întremez, auzi tu ce vorbă de clacă, eu mergeam din rău în mai rău, și ce puteam face azi, mâine nu mai puteam face și ea îmi spunea că mă întremez. M-am uitat cu jind la bucătăria mea, la masa mare, la dulap, la fereastră, știam că n-am să le mai văd niciodată. Ce, pleci în călătorie? m-a întrebat Doina glumind când m-a văzut cum îmi luam rămas bun din priviri de la toate. Da, plec în călătorie până în vârful patului, i-am spus și de acolo, când o fi să fie, mai departe. Norocul meu a fost că tocmai atunci a venit vecina și m-a luat ea de o aripă, Doina de o aripă și m-au dus înapoi în fotoliul meu. Că Doina a rugat-o, hai s-o

luam amândouă pe sus că am ajuns greu de tot cu ea până aici. Dacă n-ai ce face și te tăbârcești cu ea, i-a spus vecina, ce, în fotoliu nu poate mânca? Nici nu aveam de ales, așa că atunci când venea ora mesei, Doina așeza pe brațele fotoliului o planșetă de lemn, punea o pânză lucrată de mine, în loc de față de masă. Gospodina când e bună, rostul casei merge strună, așa scria în josul pânzei, iar sus era o femeie frumoasă și tânără lângă plita bucătăriei. Pe când eram tânără, se purtau astfel de lucruri, le băteau cu cuie pe perete. Căutai să înfrumusețezi sărăcia așa cum se putea. Doina îmi tot aducea de mâncare, iar eu abia ciuguleam, că mă simțeam de parcă eram plină până la refuz. Dar cafeaua nu am lăsat-o, nu știu cum își făcea ea loc în locul acela plin, tare mi-a mai plăcut. Apoi nu am mai putut ajunge nici la fotoliu, m-am supărat tare de tot atunci și m-am rugat de Doina cu cerul și pământul să cheme vecina și să mă ducă în fotoliu, la televizor. Că asta era toată distracția mea, televizorul. Dar Doina nici nu a vrut să audă, mi-a spus, când te mai întremezi și poți ajunge singură. Că doar nu ești păpușă să te duc pe fotoliu și să stai liniștită acolo, ai să vrei să faci pipi și o să ne tăbârcim toată ziua. Când mă mai întremez, auzi vorbă, nici ea nu credea ce spune, am fost supărată tare dar ea mi-a adus televizorul în dormitor ca să pot sta în pat și privi la televizor. Numai că, de multe ori, așa de tare se învălmășesc toate, că nu mai înțeleg nimic. Nici ce spune acolo la televizor, la emisiunile de știri, și nici filmele nu le mai înțeleg, și ce-mi mai plăceau mie filmele! Acum mă obosesc tare și nu le mai dau de capăt, nu mai prind firul poveștii.

– Cu un sfert de oră înainte de a intra în balia cu apă introduci un săculeț din pânză rară, spuse Analisa, umplut

cu pelin sau cu fân și un alt săculeț cu tărațe. – Apa trebuie să fie fierbinte sau cum? – Săculețele le pui în apă fierbinte dar când intri tu, apa să fie atât cât o poți suporta. Trebuie să stai cel puțin o jumătate de oră. – Cam mult, o să mă plictisesc. – Da, dar la ieșirea din balie pielea ta o să fie ca de bebeluș. Deși, nu știu, zău, pentru cine te pregătești tu atâta, George te place oricum, chiar dacă ai avea scoarță de copac în loc de piele. – Câte băi trebuie să fac? – Timp de două săptămâni, zi de zi, de preferat seara, când nu mai ai treabă în curte. E bine ca după baie să intri direct în pat pentru că se deschid porii și poți răci una, două. – Maaamăăă, cum o să fac eu atâtea băi fără să mă observe ai mei? – Găsești tu ceva să le spui... – Or să creadă că cine știe ce boală de piele a dat peste mine! – Ei, ce să faci, obrazul subțire... murmură Analisa, clătinând capul către ea. – Păi, nu spusei tu mai înainte că nu-i cazul sa-mi fac griji prea multe pentru pielea mea?

— Analisa parcă anume îmi spusese rețeta de făcut pielea frumoasă. Pe la cincisprezece ani m-am îmbolnăvit de pelagră. Mi se jupuia pielea de pe mâini, de pe picioare, îmi era greață, aveam limba roșie și un tremur în tot corpul. O femeie i-a zis mamei să-mi dea fiertură de bujor roșu. De la fiertura aia am început să vomit, absolut tot ce mâncam. Era îngrozitor! Întâmplarea a făcut că tocmai în acea perioadă un farmacist evreu stătea la noi în gazdă. Fusese adus la muncă silnică să muncească la digul de pe Siret, atunci când toți evreii fuseseră adunați cu japca de la casele lor ca să fie trimiși în lagăr. Dar chiriașul nostru plătise la comenduire, că avea bani și știa să se descurce, așa că stătea la noi în gazdă în camera cea bună împreună cu alți doi și cât era